

er Statsmagten som sagt i adskillige Tilfælde faret strengt frem. Det er dette Synspunkt, som gør det berettiget, hvis den nuværende Statsmagt ser anderledes paa Tingene end den tidligere og nu vil se at gøre, jeg vil ikke sige Fortidens Uret, men Fortidens Haardhed god igen. Nu maatte jo rigtignok bemærkes, at den Haardhed, der er vist mod de oprindelige Besiddere af de Ejendomme, som disse Afgifter vedrøre, selvfølgelig er bleven helt eller delvis udjævnet i Tidernes Løb, idet de Byrder, der hvile paa Ejendommene, jo ere tagne i Betragtning ved Ejendommens Overgang ved Arv eller Køb til andre Besiddere gennem flere Generationer, saa at man naturligvis kan sige, at naar man nu vil gøre Fortidens Haardhed god igen, saa gør man den ikke god igen mod dem, der have lidt den, men derimod mod de nuværende Indehavere af Ejendomme, for hvis Vedkommende maaske Haardheden for den væsentligste Del eller fuldstændig er udjævnet. Men det ligger jo nu en Gang i slige Afgifters Natur: de føles af dem, der bære dem, og Udjævningen i Tidens Løb er noget, som man ikke har saa skarpt Blik for.

Det maatte da være Genstand for Kommissionens Overvejelse, hvorvidt man skulde forsøge frivillig Afløsning, en Afløsning paa saa gunstige Vilkaar, at det kunde bevæge Yderne til at gaa ind paa Afløsningsbetingelserne, eller om man skulde gaa til en Tvangsafløsning. Man er naaet til, og efter min Mening med Rette, at foretrække Tvangsafløsningen, idet man har ment, at den frivillige Afløsning paa ingen Maade vilde føre til det, der maatte være Formaalet, naar man overhovedet vilde røre ved disse Ting, nemlig fuldstændig at bringe Ydelserne ud af Verden. Den frivillige Afløsning vilde sandsynligvis føre til, at nogle vilde afløse, andre ikke. En Del vilde blive staaende, og man vilde stadig høre de samme Klager fra Ydernes Side, og man vilde stadig volde Statsmagten den samme Udgift og Ulejlighed ved at indkræve mange af disse aldeles minimale Afgifter. Altsaa man gik med fuld Ret til Tvangsafløsningsprincippet, og naar man gjorde det, og Hensigten var at bringe dette Spørgsmaal til Ro, og at Statsmagten som sagt vilde genoprette tidligere Tidens Haardhed, vise sig human og velvillig, saa er det selv-

følgelig, at der for denne Tvangsafløsning maatte stipuleres saadanne Betingelser, at de paagældende i intet Tilfælde kunde føle sig brøstholdne derved, og saaledes at de aldrig vilde kunne sige, at der paalagdes dem større Byrder end tidligere. Det er ogsaa skethet. Der paalægges de vedkommende Ejendomme nøjagtig de samme Byrder, som de nu bære, men disse Byrder skulle ikke som hidtil være en Afgift, de bestandig ere pligtige at svare, men en Afgift, der ophører paa et vist bestemt Tidspunkt, altsaa den samme aarlige Ydelse skal repræsentere en Forrentning af Afløsningssummen og samtidig et Afdrag af den. Det Princip, der er lagt til Grund her, er da dette, at Afgiften, for saa vidt man ikke finder Anledning til fuldstændig at lade den bortfalde eller formindske den, hvilket jeg siden skal komme tilbage til, kapitaliseres efter en Rentefod af 4 pCt., altsaa til det 25-dobbelte, og af de saaledes udfundne Afløsningssummer svares der en aarlig Ydelse af 4 pCt. eller rettere en halvaarlig Ydelse af 2 pCt., hvoraf $1\frac{3}{4}$ pCt. er Rente og $\frac{1}{4}$ pCt. er Afdrag. Paa den Maade skal Ydelsen være fuldstændig bortfalden med December Termin 1973. Det vil allerede af dette ses, i hvor høj Grad Billighedssynspunktet har været det raadende. Ved Fastsættelsen af Afløsningssummen benytter man en Rentefod af 4 pCt., altsaa en højere Rente, hvor det er i Ydernes Interesse, medens Statskassen af Afløsningssummerne kun beregner sig en Rente af $3\frac{1}{2}$ pCt. Dertil kommer, som jeg allerede har nævnt, at man fuldstændig stryger nogle af disse Afgifter og reducerer andre.

Inden jeg forlader selve Afløsningen, skal jeg bemærke, at som det foreligger i Loven, er det Meningen ligeledes at afløse de Ydelser, der paahvile Statsmagten overfor Afgiftsyderne, og som ere en Følge af det Godsforhold, hvoraf Ydelsen er en Rest. Ved denne Afløsning benytter man en Rentefod baade ved Kapitaliseringen og ved Rente ydelsen af de 4 pCt., det vil sige Staten yder 4 pCt. af Afløsningssummen og udbetaler saa Kapitalbeløbet, naar den ønsker det. Medens altsaa Afgiftsyderen slipper med $3\frac{1}{2}$ pCt. i Ydelse til Staten, betaler Staten selv 4 pCt. i Rente af de Ydelser, den er pligtig at præstere til Af-